

Z CYKLU ŘÍMSKÉ ELEGIE

I

Zajatý mahagon v soukromém bytě v Římě.
U stropu - křišťálový a zaprášený ostrov.
V podvečer žaluzie se podobají rybě,
která si popletla šupiny s kostrou.
Bosou nohou na rudý mramor - při oblékání -
vykročí tělo, vstupujíc tak do nového dějství.
Uslyšet "zůstaň stát", hned bych znehybněl bez váhání
jak toto město, navěky ztrnulé štěstím už v dětství.
Svět se skládá z nahoty a zéhybů látky.
V tom druhém je více lásky než v lidských tvářích.
I tenor v opeře je jenom proto tak sladký,
že vzápětí mizí ze scény, a to navždy.
Na prahu noci modrá zornička koupe
v slzách svůj lesk tak dlouho, až září jak hvězda.
A luna v zéhlaví je jako něměstí skoupé,
bez vodotrysku, ale z téhož kamene, a taky prázdná.

Měsíc nehybných kyvadel /v srpnu je ještě čilá
už jen moucha ve vyschlém hrdle karafy/.

Číslíce na číselníku se kříží, jak kdyby byla
reflektory PVC, co pátrají po serafech.

Měsíc stažených rolet a křesel v povlacích bílých,
zpcených dvojníků - v každém zrcadle jeden,
včel, které pozapomněly, kde stojí jejich úly,
a odlétly k moři, aby se pokryly medem.

Tak jen se, vodo, čiň, ať se tvé proudy lopotí
s ochablým bílým svaem a koudelí, která už líná.

Pro torzo bez přístřeší a prázdné, nečinné lopaty
je vskutku nejprůměrnější octnout se v rozvalinách.

A také ony se poznají - vždyť jenom slinou stmelíš
střepey a úlomky - jako v svém dávném vzoru

v drobivém židovském "r", zatímco věčně bdělý

Čas barbarským pohledem sleduje Forum.

přeložila Maita Arnautová